

საგზოაღმოსვლელი ჟურნალი

ქვეყნის

1992
საგზოაღმოსვლელი
14
030150
№ 17 (10548)
ფასი 1 მანეთი

ზუგდიდის დამოუკიდებელი საზოგადოებრივ-კოლტიპური გაზეთი

გაზეთი გამოდის 1990 წლის 1 მარტიდან

რა გინდ მწარეც არ უნდა იყოს სიმართლე, მაინც უნდა ითქვას: ზუგდიდის მილიცია გაიფიცა. მას ამის ობიექტური საფუძველიც ჰქონდა. ადრე აზრად ვის მოუვიდოდა, რომ დაარბევდნენ მილიციას, თურმე ესეც უოფლოა

მოსალოდნელი. 7 ივლისს დღისით, მზისით ზუგდიდში გავლცისხ შეიარაღებულმა ძალებმა

დაარბიეს იგი. მიღეწ-მოღეწეს ყველაფერი, ცემეს მილიციელები, დაიტაცეს ნივთები და თან წაიდეს. მაინც რა? რადა ტელეფონის აპარატები, ტელევიზორი, სისხლის სამართლის საქმეების გამოძიებისათვის საჭირო ნივთმტკიცებანი და ასე შემდეგ. ალბათ, ყველაზე

უფრო დიდი ნადავლი კი ოცამდე საკუთარი მსუბუქი ავტომანქანა წაართვეს მძღოლებს. ვინც წინააღმდეგობა გაუწია ის სასიკვდილ-

სიმართლე უნდა ითქვას

ოდ გაიმეტეს. ასეთი ბედი ეწაა ნეტარსხუნებულ შაქრო შიშინაშვილს, რომელმაც არ დაანება მოძალადეებს საკუთარი ავტომანქანა. როცა თავდამსხმელები წინააღმდეგობას წააწყდნენ, ავტომანქანის ჯერით დაცხრილეს ავტომანქანა და ჯალათურად სიცოცხლეს გამოასალმეს მისი მეპატრონე.

უნდა აღინიშნოს, რომ

ასეთმა დანაშაულებრივმა მოქმედებამ ქალაქ ზუგდიდისა და ზუგდიდის რაიონის მოსახლეობის დიდი შეშფოთება გამოიწვია.

შეიძლება ითქვას, რომ მათი ეს მოქმედება პირდაპირ ცეცხლზე ბენზინის დასხმაა და სხვა არაფერი. ბუნებრივია ამ ფაქტმა საზოგადოების დიდი ნაწილი უფრო რადიკალურად განაწყყო. კიდევ უფრო დაძაბა ისედაც დაძაბული სიტუაცია.

აღსანიშნავია ისიც რომ ზუგდიდის მილიციის სამმართველოს 850

კაციანი შემადგენლობის გაფიცვარესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტროს ყურადღების გარეშე არ დარჩენილა. 8 ივლისს ზუგდიდში ჩამოვიდა საქართველოს შინაგან საქმეთა მინისტრი ბატონი რომან გვეცაძე. მან პირადად ნახა მილიციის სამმართველოს დარბეული ოთახები. მერე ის შეხვდა როგორც გაფიცულებს, ისე დაზარალებულებს. შიშინაშვილის ჭირისუფლებს და დეტალურად მოისმინა მათგან გაფიცვის მიზეზები. მან ილაპარაკა 7 ივლისს ქალაქში მომხდარ დანაშაულობის ფაქტებზე. თავის გამოსვლაში თქვა, რომ

სიმართლეს ვერსად გავქვიცვით. დანაშაულის ფაქტი სახეზეა. მომხდარის შესახებ ჩვენ ყველაფერს მოვასხენებთ სახელმწიფო საბჭოს თავმჯდომარეს ბატონ ელუარდ შევარდნაძეს. გვექნება მსჯელობა სახელმწიფო საბჭოს სხდომაზე და დანაშაულები უსათუოდ დაისჯებიან. ვინც არ უნდა იყოს ისინი. გვარდიელები, მხედრობელები, თუ შინაგანი ჯარები.

ბატონმა რომან გვეცაძემ შინაგან საქმეთა სამინისტროს სახელით ზუგდიდის მილიციის მუშაკებისაგან მოითხოვა შეწყვიტონ გაფიცვა და გააგრძელონ მუშაობა.

ო. ჯანაჯღაპა.

უნივერსიტეტი ზუგდიდში

გაიხსნა და 1992 წლის 1 ივნისიდან ფუნქციონირებს შეუღლა ზუგდიდის ფასიანი სწავლებას დამოუკიდებელი უნივერსიტეტი. იგი დაარსდა თბილისის ივანე ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებელთა საინიციატივო ჯგუფის (ხელმძღვანელი დოც. გრიგოლ ხვიტია) ძალისხმევით და საქართველოს რესპუბლიკის განათლების სამინისტროს და ადგილობრივი ხელისუფლების მხარდაჭერითა და დახმარებით. ზუგდიდის უნივერსიტეტში სწავლება მიმდინარეობს შემდეგ სპეციალობებზე, მათემატიკა, ბიოლოგია, ბიოსამედიცინო ეკოლოგიური გენეტიკა, საქართველოსა და საზღვარგარეთის ქვეყნების ეკონომიკური გეოგრაფია, ისტორია, მაკროეკონომიკა, საფინანსო და საბანკო საქმიანობის მენეჯერი, ბიზნესისა და მარკეტინგის მენეჯერი, სამართლი სმცოდნეობა. მომავალი სასწავლო წლიდან გათვალისწინებულია მიღება სხვა დიდმნიშვნელოვან სპეციალობებზეც.

უმაღლეს სასწავლებელს აქვს დღისა და საღამოს სწავლების განყოფილებები. სწავლა ქართულ ენაზეა.

ზუგდიდის დამოუკიდებელი უნივერსიტეტი დაკომპლექტებულია სათანადო კვალიფიკაციის პროფესორ-მასწავლებლებითა და თანამშრომლებით. გარდა ამისა, უნივერსიტეტში სპეციალურ საგნებში ლექციებს კითხულობენ თბილისის ივანე ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის, სხვა უმაღლესი სასწავლებლების პროფესორ-მასწავლებლები და სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტების წამყვანი მეცნიერ-მუშაკები.

უნივერსიტეტში გათვალისწინებულია ფართო სამეცნიერო-კვლევითი საქმიანობის გაშლა, რისთვისაც მიმდინარეობს ფართო მოსამზადებელი მუშაობა სათანადო ბაზებით უზრუნველყოფის მიზნით.

აღსანიშნავია, რომ ქართველი კაცისათვის ოდითგანვე ზრუნვის საგანია განათლება და კერძოდ, უმაღლესი განათლება. ამიტომ შემთხვევითი როდია, რომ ზუგდიდში უმაღლესი სასწავლებლის გახსნას დიდი მოწონებით შეხვდნენ ზუგდიდისა და მისი მიმდებარე რაიონების მოქალაქეები. ისინი ყველაფერს აკეთებენ, რათა განეითარდეს და აღორძინდეს ზუგდიდის უნივერსიტეტი. დიდად სასიხარულოა, რომ ახალგაზრდები აქ სწავლობენ არა მხოლოდ სამეგრელოს, არამედ რესპუბლიკის სხვა რეგიონებიდანაც.

ზუგდიდის უნივერსიტეტი ახლა იდგამს ფეხს, ამიტომ საჭიროა მისი მატერიალურ-ტექნიკური ბაზის შემდგომი განვითარება და განმტკიცება. მოგიწოდებთ ყველა ჭეშმარიტ ზუგდიდელებს, მისი მიმდებარე რაიონების მოქალაქეებს, ყველა ქართველ მამულიშვილს, საქართველოში მცხოვრებ ყველა ერის შვილს, ყველა საწარმოს, ორგანიზაციასა და დაწესებულებას გაუწიონ მატერიალური დახმარება უნივერსიტეტს, ვისაც გული ერჩის ამ იეთიშობილი საქმისადმი, გახსოვდეთ, ფულადი სახსრები გადარიცხვით ზუგდიდის აგრომრწვებანკში ზუგდიდის უნივერსიტეტის ანგარიშზე № 60954. სასურველია აგრეთვე, უმაღლეს სასწავლებელს დახმარება გაეწიოს სასწავლო მოწყობილობა დანადგარებით და ვალუტით. მე პირადად, ამჯერად ამ საშურ საქმეზე, ჩემი დანაშოგიდან, აღნიშნულ ანგარიშზე გადავრიცხავ თას მანეთს.

კარგი იქნება, თუ საქართველოს რესპუბლიკის განათლების სამინისტრო დახმარების მიზნით ზუგდიდის უნივერსიტეტს ნაწილობრივი უფასო სწავლებისათვის გამოუყოფს კონტინგენტს. და ბოლოს, ჩვენი აზრით, ზუგდიდის დამოუკიდებელ უნივერსიტეტს დაამშვენებს ამ შესანიშნავი რეგიონის ბრწყინვალე წარმომადგენლის, დიდი ქართველი მამულიშვილისა და მეცნიერის—კალისტრატე სალიას სახელი. ზუგდიდის კალისტრატე სალიას სახელობის უნივერსიტეტი—რა შესანიშნავად ჟღერს, რა დიდებულია! სულ გამარჯვებითა და აღმავლობით გველოს ზუგდიდის უნივერსიტეტი!

წოდარ ბერძენაძე, ზუგდიდის დამოუკიდებელი უნივერსიტეტის რექტორატის მრჩეველი სასწავლო-აღმზრდელობით და საერთო საკითხებში, დოცენტი.

მითებთა და ლეგენდებითა გაცისკროვნებული და ამავე დროს, ბუნდოვანი სამყარო ცივილიზაციისაკენ მიმსწრაფ გზაზე თანდათან ადგილს უთმობს ცხოვრების ჰუმანიზაციასა და ჰომონიზაციას, აღამიანებს შორის უაღრესად გამჭვირვალე ურთიერთობების დამკვიდრებას. ამ გზებზე უნდა გავიღეთ ჩვენი. ამ გზებზე სიარულს ცდილობდა, მუდამ ჩვენი ხალხი. სახელგანთა წინაპართა მოგონებ-

ზუგდიდი გაიღვიძება..

ებს რომ არ მივმართოთ, ამ საუკუნის 30-იანი წლების თაობას კარგად ახსოვს, თუ რა გზებით მიდიოდა ზუგდიდი. არც მეტს, არც ნაკლებს, ზუგდიდი სულ ბოლო დრომდე ჩვენი სიამაჲე და სიყვარული, ორთოდოქსალური სიმბოლო იყო რწმენის.. ისეთი მაღალხეობრივი ზოგადსაკაცობრიო ფასეულობანი. როგორცაა პატროსნება, სინდის-ნამუსი სტუმართმოყვარეობა, ბედშეფთა დახმარება, თუ ჩაგრულთა ქმადგობა და ა. შ. არსებითად, ზუგდიდ-ქალაქთან ასორცირდებოდა და ეს მანამდე არახსულ ძალასა და შემართებას მატებდა მეგრულ კაცს, არასდროს რომ არ უჭირდა ზოგადქართულ ნიადაგზე მყარად დგომა.

დღევანდელი ზუგდიდის ორგანიზმის ინდივიდუალური და საზოგადოებრივი მხარე კი გასაოცარ ანტაგონიზმს ქმნის:—კოპწია ოდა სახლებსა და ქარვასლა—სასახლებებს, დაწმენილი-ნაპატეებ ეზო-კარსა თუ ბალ-ვენახებს აუფასურებს გატიალებულ-გაუბედურებულ ქუჩა-მოედნები, თუ შენობა-ნაგებობანი. კერძო და საზოგადოებრივ შორის ეს გარეგნულ წინააღმდეგობა შინაგანი დაპირისპირების გაუკუღმართებული ასახვა მხოლოდ: საქმე ისაა, რომ ცალკეულ ინდივიდთა და მოსახლ-

ეობის გარკვეული ფენის გადაკვარება-გაუტყობება საკმარ ხანია მღრღნელ ჰილ შეუჩნდა ზუგდიდის საზოგადოების მაღალ-ხეობრივ სულსა და სხეულს, ანგრევს და აპარტახებს მას.

თითქმის მთელი სამეგრელო, და განსაკუთრებით ზუგდიდი და მისი შემოგარენი, დღეს ძარცვა-გლეჯისა და ყაჩაღობის ასპარეზი გამხდარა. რამდენი აღამიანის ცრემლი და სისხლი ინთხევა აქ

გარეწართა წყალობით—საბოლოო ჯამში ჩვენი მხარის საზიანოდ. ხომ არ შეეგუა ზუგდიდი ამ უხამსობას, ხომ არ უკრავს ის ტაშს თავისაკვე კატასტროფას, ასე გარდაუეალი რომ მოჩანს დღეს?! არა და არა! მავრამ შშრომელი პატროსანი აღამიანები—ასეთი კი ზუგდიდის მოსახლეობის უდიდესი ღმრთავლესობაა, ამ მღგომარეობით გატანჯულნი და აღშფოთებულნი, მაინც პირში ჩალაგამოვლებულებს გვანან. როგორც ჩანს, ეროვნულ მოძრაობას ამოღარებულ გარეწართა ხელში მომწყვდეული სიკვდილის იარაღი ზღუდავს მორალურ-პოლიტიკური ხედვა-შემეცნებისა და მოქმედება-ბრძოლის სარბიელს. ავლაგამოთ, ბანდიტები, კეთილგზას გავუყვნოთ გზასადენილნი, საზოგადოებრივად სასარგებლო შრომაში ჩავაბათ ისინი, საერთოდ, შემოვილოთ შრომითი ბეგარა თვით ინტელიგენციისთვისაც კი—ასეთია ხსნის გზა. ეს გზა მყარად უნდა შეერწყას ზუგდიდში მიძინებულ-მიმკვდარებულ ქერქო კაპიტალის საზოგადოებრივ ძალად გადაქცევის. ზუგდიდის შეუძლია და კიდევაც უნდა ვახდეს მდიდარი და ცივილიზებული ქალაქი.

ჯამბალ კაკაშორია, ზუგდიდის უნივერსიტეტის პრორექტორი სამეცნიერო მუშაობის დარგში.

ზუგდიდის შინაგან საქმეთა სამმართველოდან

ამა წლის 4-5 ივლისს ზუგდიდის შინაგან საქმეთა სამმართველოში რეგისტრირებულ იქნა სისხლის სამართლის დანაშაულობანი. კერძოდ, ღამის საათებში დაუდგენელმა პირებმა ბოქლომის გატყევის შემდეგ შეაღწიეს სოფელ დარჩელის მომხმარებელთა საზოგადოების სამეურნეო საქონლის მაღაზიაში და წაიღეს სახელწიფო ქონება. მაღაზიის ღამის დარჩევი არ ეყვანა.

ავტომატითა და თოკით აღჭურვილმა ბოროტმოქმედებმა ქ. ზუგდიდის სამედიცინო ნაკეთობათა ქარხნის №1 საწყობის დარაჯი დაამწყვდინეს სამორიგეო ოთახში, ტექნიკური ხერხის გამოყენებით შეაღწიეს საწყობში და გაიტაცეს სახელწიფო ფასეულობანი.

ქ. ზუგდიდის სოხუმის ქუჩაზე დაკავებულ იქნა მიაკოვსკის ქუჩის №13-ში მცხოვრები, 1971 წელს დაბადებული ბესიკ შაქროს ძე ბულია, რომელსაც ავტომანქანაში აღმოჩნდა ნარკოტიკული ნივთიერება.

ძმათა ომს შესწრულთა ახლობლები საყურადღებოდ!

საქართველოში მიმდინარე მოკლენებმა, აქ დატრიალებულმა ძმათა ომმა არაერთი სახელოვანი მამულშვილის სიცოცხლე შეიწირა. დიდი დამოუკიდებლობათვის ბრძოლაში გადებული მსხვერპლი, არაერთი სისხლიანი შეხლა-შემოხლის მოწმეა ზუგდიდად აუნაზღაურებელია აღამიანთა მსხვერპლი, მატერიალური ზარალი.

საქართველოს მატინგში სისხლიანი ფურცლები იწერება. სამწუხაროდ, ერთ-ერთი ფურცელია სამეგრელოს რეგიონიც. გამოცემულბებს განზრახული აქვთ გამოაცენ დაღუპულთა სხოვნისადმი მიძღვნილი წიგნი, სადაც იქნება მათი ფოტოსურათები და ბიოგრაფიული მონაცემები.

ჩვენთვის ერთნაირად ძვირფასია ორივე მხარის დაღუპულთა სახელები, მათ ხომ ორივეს სჯეროდათ, რომ საქართველოს კეთილდღეობისათვის იბრძოდნენ.

ვთხოვთ ძმათა ომში დაღუპულთა მშობლებს, ახლობლებს, მოგვანოდონ დაღუპულთა ფოტოსურათები და ბიოგრაფიული მონაცემები გაზეთ „ოდიშის“ რედაქციაში. ჩვენი მისამართია ქ. ზუგდიდი, კოსტავას ქუჩა 56.

დაღუპულთა სხოვნისადმი მიძღვნილი წიგნის გამოქვეყნებამდე თქვენს მიერ მოწოდებული ყველა მასალა დაიბეჭდება ადგილობრივ გაზეთში.

წინასწარ გიხდით მადლობას!

სარედაქციო კოლეგია

და ნიჩა კარტოზია, სიძე შერამდინ ნანკვა, დისშვილი ირაკლი იუწყებთან ჭემალ ნაპოლეონის ძე კარტოზიას გარდაცვალებას.

ცოდვას დაიდებ. ვილაცა როლებს თამაშობს და თამაშობს. შენ ნუ დაუკრავ ტაშს მის სპექტაკლებს ვილაცას სიკვდილი მიუსაჯეს უღანაშაულოდ.

ვარამი გაიყავი მისი. ცოტა შენც ზიდე.

უწამლე, უერთგულე, არ დააღალატო, ვინც ღირსია.

არაფერი გიჭირს მადლმოკიდებულმა რომ იარო. მადლი მსუბუქია.

ეკლესიაში მარტო სათლის დანთება კაცობა არ არის.

შენ თვითონ უნდა იყო ანთებული სათელი.

ათი პატრონი, ათი ლაქია რომ გყავს. არც ეს არის კაცობა.

უწაჯრესი არ მიგრჩეს ამასობაში, გესმის?

ირგვლივ სიცივემ დადგა ტახტი დიდი ხანია.

შენ ნუ შეეწირები ამ სიცივეს. გევედრები, მოიხოვია.

შენ ნუ შეეწირები ამ სიცივეს და ეს იქნება იმ მარადული ბრძოლის გაგრძელება, ბნელისა და ნათელის ბრძოლა რომ შეარქვეს უსხოვარი დროიდან.

შენ ნუ შეეწირები ამ სიცივეს. შენ დარჩი ისეთი, როგორიც ხარ და ეს იქნება სიყვარულისა და სილამაზის არდაბერება.

ეს იქნება დაბრუნება, გამარჯვება. უფრო მეტიც, ეს იქნება გადარჩენა.

მარინე ჯონჯუა.

თბილისის 27, 1992 წელი.

ნასწარ ჩემს გარდაცვალებამდე. ეს მე შემრჩენია მაინც წმინდა, ღვთაებრივი, სინდისიერი. ეს მე არ მქონია სიძულვილის თავი.

ეს მე შემძლება კიდეც პატიება.. გაუფრთხილდი სულს! ნუ შეგაშინებს ეს სინამდვილე. არ დააქურდავო ცხოვრება წვრილმანებზე.

ეს სიტყვებია ჩემი უცნაურად გადაბმულ-გამოყვანილი და გულუბრყვილო წანაწირებით სავსე დღიურებიდან რომ ამოვიცი თხე ერთხელ.

ნუ მომიტან მისკების თაიგულს. დაბადებისთანავე რომ ქცნება ის ულტრამოდურ, ცივ სალონებს უხდება. მე მეშინია ამ სიცივის.

მაჩუქე ქრისაშთემები! სიზმარში მაინც მაჩუქე!

ეს სიტყვებია ჩემი „შენთვის რომ უნდა შეთქვა და ჭერ არ მითქვამს“.

ნუ მემდურდი! ახლა შერიგების დროა.

ნუ გძულვარ! ახლა სიყვარულის დროა.

ამ ქვეყანასაც მხოლოდ სიყვარული გადარჩენს.

ძმა საცალოფებო ბილიკს დააღა.

მოაბრუნე, სხვა გზა ახსნავდე.

ვილაცას შადიმანი შეხვდა, მიეშველე ცოტენ აპოკინენ.

ვილაცა სამართალს აგროვებს მის ალ-მისხლად.

შენ ნუ იჭირკილებ ამაზე.

საც დედამიწის ზურგზე ყველა გზა მოექრა, იმ ერთის გარდა. ახლა ვილინოც სხვანაირად უღერს.

შენ ნუ დაუკრავ სხვანაირად! ეს ნატვრაა აღამიანის, ვისაც შენთვის ყველაზე მეტის გაღება შეუძლია.

შეხედე ხეებს! ეს ფიქრია ჩემი, ტოტებს შორის ნისლად გახლართული.

უსმინე წვიმას!

ეს სიმღერაა ჩემი. აქამდე ასე ალბათ ცოტას თუ უმღერია. უსმინე ღარიბ მუსიკოსთა ორკესტრს!

იქ ხმას გაარჩევ უმისამართოს, ბუნდოვანს, გაურკვეველს. ეს ჩემი ხმაა.

დაიხარე უცნობი მხატვრის ტილოს წინაშე!

იქ მრუმე ფონზე სილუეტს დინახავ. ეს ჩემი სილუეტია.

ნახე განწირული გვირილა? ეს მე ვარ, შენი სავალი გზე ბის პირას ამოსული.

ეს მე ვარ ყველგან „ვისაც არასოდეს გაუმართლდა“.

მე მიუსაფარი, მარტოსული, უიარაღო.

მე... ეს ჩემს ღმილს, ჩემს მუხრას ეუბნები უარს.

ეს მე მიინდა მთელი ქვეყანა მიყვარდეს. მაგარამ მაიძულეს სხვანაირად მოვიქცე.

ეს მე ვტორივარ ურუქელ ანაზე, კარენინაზე, ბეატრიჩეზე, მადამ შანსკაზე, შეწყვიტილზე, დაუმთავრებელზე. გასაკუთებელზე... ლექსზე, შენზე რომ მინდოდა დამეწერა და მაინც ვერ დავწერე. ეს მე ვტორივარ წი-

მართლმადიდებლური კვდაგოგია

მხატვრულ სიტყვას ოდითგანვე აქვს ყველაზე ძლიერი და შთაბამონებელი ძალა. იგი მუდამ არის აღზრდისა და განათლების ყველაზე საიმედო საშუალება. სიტყვა სულში იბადება და არა ტვინში და თუ დღეს ჩვენი ახალგაზრდობის ლექსიკაში დამკვიდრებულ უსიამოვნო, უსიციოცხლო სიტყვები გვესმის, ეს თანამედროვე სკოლისა და განათლების არადამაკმაყოფილებელი მუშაობის შედეგია. ცნობილია, რომ რუსი პოეტი მ. ლერმონტოვი თავის მძიმე ცხოვრების წლებში ხშირად ხმარობდა სალოცავ სიტყვებს: „ჩემი ცხოვრების მძიმე წუთებში, გულის შევიწროვებისას, სასწაულ სალოცავს წარმოუტყვემდი ზეპირად ერთს“ ბავშვის სულს აღაფრთოვანებს ღმერთის სალოცავი სიტყვები, ზრდის მას კარგისაკენ. სალოცავი სული გრძნობს, რომ სიტყვა უწმინდესი და უძლიერესია ამქვეყნად. აი, ლოცვაში რას ამბობს ღმერთი: „ქეშმარიტად გეუბნებით თქვენ თითოეული საზეიმო სიტყვისათვის უპასუხეთ ჩემი განსჯის

დღეს, არა საზეიმო სიტყვებისათვის, არამედ ბრძოლისათვის გაჩუქეთ მე სიტყვა (არამედ), სხვა მაღალი დანიშნულებისათვის“. სწორედ სული, რომელიც ატარებს გულში ლოცვას და

ანთ ქვრივზე“ მუშაობისას ყურადღებას ამახვილებს მის სალოცავ სიტყვებზე ღმერთისადმი. ახსიათებს მას, როგორც პატრონს, მართალ და კეთილ, მშრომელ აღამიანს. მასწავლებ

ვიგნი სულგე

მიმართავს ღმერთს, მადლობას უხდის, მუხლს იყრის მის წინაშე. ასეთი სული განიცდის სიტყვას, მის ძალას და სიტყვას, ბავშვის სული, რომელიც ატარებს ამ წმინდანს, მითი იწმინდება. ამას ეუბნებოდა ქრისტე თავის მოწაფეებს: „თქვენ არ გპირდებით წყლით დაბანვა, თქვენ უკვე განწმენილი ხართ სიტყვით, რომლითაც მოგმართავდით თქვენ“.

ელმა უნდა მიმართოს მოსწავლეებს: „თქვენ როგორი აზრის ხართ?“, „როგორი სიტყვები შეგიძლიათ მოუძებნოთ მას, რას დაუმატებდით თქვენ? და ა. შ. მოსწავლეები კი უმატებენ: „კეთილი, ემოციური, ღმერთის მორწმუნე, დიდხლო ვანი, ოჯახის ერთგული გლეხის ქალი“. ამგვარი მუშაობით ბავშვები შეიცნობენ თავიანთ თავსაც და განუფიქრებლად ლოცვიური აზროვნების უნარიც.

ღმერთის სალოცავი სიტყვები უხვად გვხვდება მშობლიური ლიტერატურის ნაწარმოებებში, რუსულ ლიტერატურაში. მაგალითად სიტყვიერების მასწავლებელი ი. ქავკავაძის „ოთარ-

მართლმადიდებლური პედაგოგია სიტყვას დიდი გონიერებით მიმართავს, „რადგან თითოეული სალოცავ თუ მხატვრულ სიტყვაში აღამიანის სულის ნაწილია ჩაქსოვილი და ყუ სიტყვიერების მასწავლებელი მოზარდებს შეაყვარებს მას, რომლითაც დაწერილია წმინდანთა ცხოვრება, ძველი ისტორიული თქმულებები და საერთოდ ყველა მართალი ნაწარმოები—მაშინ შეგვიძლია ვთქვათ: სწორად წარვმართეთ ბავშვის სული, სწორად დავთესეთ მის ყულში სიკეთე, მაღალი ზნეობრივი თვისებები“.

დღეს, მართლმადიდებლური პედაგოგია თავის მიზნად იხსახვს —სიყვარულისა და ქეშმარიტებისაკენ წარმართოს ბავშვთა და მოზარდთა სული, გაანთავისუფლოს სკოლებში და უმაღლეს სასწავლებლებში მუშა მანიტარული დისციპლინები ყოველგვარი იდეოლოგიაციისაგან, შევავაროთ ახალგაზრდობას წმინდანთა სიტყვა. ქეშმარიტება და ვაზიაროთ აღამიანთა შორის აღამიანურ ცხოვრებას. ალექსანდრე ღურჭაბია.